„ЗАСТАВА“ излази редовно: средом, петком, недељом, на целом табаку, а у торником на по табака.

ЦЕНА ЈЕ ОВА
За Аустро-Угарску:
на целу годину . . . . . 14 ф.
на по године . . . . . 7 „
на четврт године . . . . . 3 „ 50 н
на један месец . . . . . 1 „ 20 н.
За Србију:
(у сребру.)
на годину 35 дин. на пола године 17½ дин.
на четврт године 9 динара.

ЗАСТАВА.

ОГЛАСИ рачунају се по 6 новч. од сваке врсте оваких ситних слова, а за жиг се плаћа по 30 новч. сваки пут.

ДОПИСИ шаљу се уредништву, а предплата и огласи администрацији „ЗАСТАВЕ„ у Нови Сад, у дунавској улици.
РУКОПИСИ не враћају се натраг.

Поједини бројеви листа у месту могу се добити по 10 новчића у књижари браће М Поповића.

БРОЈ 130. У НОВОМЕ САДУ, У УТОРАК 23. АУГУСТА (4. СЕПТЕМБРА) 1877. ГОДИНА XII.

ТЕЛЕГРАМ „ЗАСТАВИ“.

БЕЧ 22. августа. 18. (30.) августа ударио Мемед Алија на авангарду наследника код Карахасана; после подужег боја морали се Руси натраг повући, заузев позиције код Попкоја. 19. (31.) августа сукоб Руса са Турцима код Плевне; после крваве борбе Турци одбијени. Турака било 25.000, Руси изгубили доста.

РУМА 2. септембра.

Велики народни збор српски у Руми одржан је данас уз многобројно учешће српског народа са свих крајева. Преко 10.000 стекло се из сремског провинцијала и војничке крајине, а било је гостију много из Бачке и Баната. Може се слободно казати, да је овај народни збор по броју учесника и по местима, која су заступљена била био — општи велики српски митинг. Брзојавом поздрављена је осим тога народна скупштина ова са свих крајева српских, па и најудаљенијих као што је Будва у Боци-Которској. Варош је сваколика била окићена српским тробојкама (које се мимогред речено, денунциране као руска застава). Пуцњавом прангија и свирком народних песама означило се у заказано време, да ће се скупштина отпочети. Народ се слегао, да се једва до трибине на вашаришту за ту свечаност уздигнуте доспети могло.

Кад се стишало, изишао је др. Стева Димитријевић, као председник сазивног одбора, и претставио је топлим речима важност овога збора напрема ратним догађајима на истоку и напрема унутарњим одножајима у овој монархији, који је говор од народа пропраћен местимичним усклицима одобравања. Одборски председник позвао је при крају свога говора народну скупштину, да изабере себи председника скупштинског и предложио је за то место дра Јована Суботића, што је скупштина прихватила са „живио“, а за перовођу би изабран Милан Николајевић.

Председник скупштине, заузев своје место, изјави захвалност на толиком одликовању, што му је скупштина указала и позове Симу Крстића, члана одборског, да образложи и поднесе предлог за одлуку,

Сима Крстић у подужем говору, који је често бурним одобравањем прекидан, разложи у главним потезима развитак садањих ратних догађаја на истоку и на крају говора прочита овај предлог за одлуку:

Одлука.

Скупштина је уверена, да ће све дотле на истоку Европе постојати оне варварске појаве и нечовечно гоњење хришћанских народа, које свагде карактеришу и прате опстанак и развитак турског господства, те да турска царевина у Европи престати мора, ако се хоће, да хришћански народи на истоку живе као људи и да им се ујемчи развијање културе и материјалног благостања.

Скупштина увиђа, да народи на европском истоку теже, да збаце са себе јарам турског варварства, што их кроз толике векове тишти, те зато изриче своје најтоплије симпатије како народима, који се боре за своје ослобођење, тако и Русији, пријатељици Аустро-Угарске, што је похитала у помоћ тим народима у најсветијој борби и жели оружју њиховом славе пуну победу, а народима ослобођење и самоопределење.

Скупштина је даље уверена, да престанак турске царевине у Европи није шкодљив за интересе аустро-угарске монархије.

Скупштина је у дубини душе уверена, да ће влада ове монархије интересима исте најбоље послужити, ако неучини никаква корака за одржање турске царевине у Европи, те ако заузме пријатељски положај напрема тежњи хришћанских народа, нестављајући им никакових препона у тој светој борби за слободу и самосталност, коју им је отела пука сила оружја и коју им и дан данас ускраћује само пука материјална сила.

Одлука ова би једногласно од скупштине прихваћена. Председник се по томе захвали и распусти скупштину. Како супак брзојавни поздрави одма за тим стигли, то је скупштина остала још неко време на окупу, док јој је др. Стеван Димитријевић прочитао приспеле телеграме. При самом крају чули се из средине народа одушевљени и бурни усклици: „Живио Милетић!“ и уз те усклике почело се разилажење народа.

Са бојног поља.

На бугарском ратишту почиње крваво посао мало живље да се креће. На Шипка кланцу умукла је за сад грмљавина топова. Сулејман је после шест дана крвавог рада престао да напада на руске редове, те тужним срцем броји остале низаме, којима је прека потреба да се на ново организују и у ред доведу.

Са реке Лома из предела око Разграда стигла нам је неповољна вест, а то је да се авангарда великог кнеза наследника од турске силе натраг повући морала. Туркофилски листови ликују и доносе целе стубце, од какве је важности овај бој и како је много Руса изгинуло. Но ми ћемо још мало причекати, док вест ову подпуно не дознамо, јер су и досадањи туркофилски телеграми знаменити били у томе, што су свагда лагали ил што су незнатном сукобу одмах важност велике битке дали.

Наш извештач нам јавља о и другој битци, која се код Плевна догодила и која се с тим свршила, да су Турци сузбијени. Ово је био очајнички бој Турака, да прокину гвоздену карику, коју су Руси око Османа повукли, ал као што се види, није им подузеће испало за руком.

Наравно, да ова руска победа, неће у туркофилским листовима — имати велика значаја. С тим ће они већу ларму подићи са бојем код Карахасана.

Но, као што рекосмо, ваља нам пречекати. док се поуздани вести о важности ових бојева донесу.

ДОПИСИ.

Вршац 17. августа. (*Забрањени митинг у Вршцу.*) Баш у очи самог митинга достави сазивачима овдашњи магистрат забрану, а исту оснива на томе што сазивачи нису из ближе означили, шта ће све бити на митингу. У пријави је речено, о чему ће се већати, а сазивачи нису богови, да могу знати шта ће се све на митингу догодити; јер може се предпоставити, да ће на митингу већина туркофилска бити па онда би се и резолуција донела сходно Осман-пашином азијатском мишљењу. По свим уставним и парламентарним јевропским појмовима дужни су сазивачи да власти доставе до знања предмет, о којем ће се дебатовати, а какво ће решење збор донети и какве ће се појединости на истоме све догодити, то зависи од самог збора. Овом приликом се наш мађистрат са свим грубо огрешио о устав наше државе, јер по уставу има права сваки угарски држављанин да сазива и одржава јавне зборове, а полиција или дотична власт има права да води надзор, а не да га у напред забрани, него ако би се на њему што „државоопасно“ догодило, да га разреши. То се могло и овог пута чинити без да се мађистрат лаћа насилни средстава — забране. Но ми знамо, од куд ветар душе. Кад је пријава учињена, онда је — као што чујемо — овдашњи градоначелник телеграфисао министарству, а ово му је одговорило, да се сваки „русофилски“ митинг безусловно забрани. Ако је тако, онда је јасно, да наш устав ни из далека не наличи ни на оно парче артије, што је стара крвопија, Митад-паша јадној раји дао. У Турској мора да паше, кадије и валије много учтивија појма имају о свом „уставу“, него што га о угарском имају наша господа мађистратлије. Но да пређем на саму ствар.

Поред свег тог, што се у велико по вароши расчуло, да је митинг забрањен, ипак се леп број грађана сакупио, нарочито наши занатлија и земљорадника, а наша таковзвана интелигенција има много важнија посла, па нема кад да се о општенародним стварима брине. Око 5 и по сати после подне устане један од сазивача, Л. Нанчић, и објави сакупљеној браћи, да је овд. мађистрат забранио митинг, али да ће се сазивачи обратити на министарство, па видиће се, да ли устав постоји само за Мађаре, или су и Срби — правни грађани ове земље. На свршетку свог кратког говора рекао је од прилике ово: „Нека нас наши душмани киње и гоне колико им год воља; нека угушују сваки наш покрет, али нам срце из груди исчупати не могу, а то срце ће вазда клицати: „Живио народ! Живила слобода!...“ На те се речи браћа одазваше са „живио!..“ а за тим су се прочитали приспели телеграми, који од речи до речи овако гласе:

Чаково 15. августа. — Изјављујући своје неговање према несвеснима, што иште рата против Руса а у савезу са погаником, рата противу ослобођења петстодетног роба, кличемо с вами: мир! Мир само може поправити опаднуто материјално стање овостраног народа. — Катинка Петровићева са многим једномишљеницима.

Шид 15. августа. — На данашњем збору у име истине, правде и слободе сакупљеној браћи Вршчанима братско поздравље! Ваша жеља нашој жељи одговара. Светао вам образ био на дивану!.. — Јоаким Анастасијевић, Максим Калинић, Панта Спајић, Никола Крсмановић.

В. Бечкерек 15. августа. — Свечан успех! Нека вас поздрав наш охрабри у лепом подузећу, у моралној обрани петстолетних паћеника. — Више Бечкеречана.

Бела-Црква 15. августа. — Племенитом подузећу желимо сретан успех! Вашим програмом ми се слажемо. Живили борци за свету ствар. — Трговачка омладина.

Читање телеграма било је пропраћено са бурним усклицима допадања.

Са овим морам вам још једну врло пријатну вест саопштити. На наш митинг дођоше неколицина из околне границе и то: честити свештеник Зарија Станковић из Лесковице, романски свештеник из Николинаца, Тома Ђурашковић из Златице, Светозар Јездимировић из Црвене цркве и два сељака из Лесковице. Најзад са највећом радошћу бележим, да су белоцркванski *немачки* радници послали у своје име једног изасланика г. Јована Улриха на наш митинг, да би се тако документовало братство између народа, што желе мира и среће нашој домовини.

Исти изасланик имао је обавезан мандат да гласа у интерес културе и благостања народа за мир, и да се у име радничког народа свечано огради против беснилука и лудорија мађарски софта. То је свакако по нас радосна појава, што и у немачком народу налазимо братска осећања. Белоцркванski Немци не би усамљени остали, пошто би, да је митинг дозвољен био, и вршачки Немаца леп број за нас се изразио. — Наши драги гости са тугом у срцу примише вест, да је митинг забрањен, али та се туга после растерала у братском друштву и весељу, које је дуго трајало. Весеље мађистрат наравски није могао забранити и браћа су се са браћом братски наразговарала до миле воље измењујући међусобно своје мисли. — Ту се је решило, да се румски збор телеграфски поздрави. —

Најпослетку држим, да неће излишно бити, да наведем овде резолуцију, коју би на сваки начин митинг усвојио. Иста гласи:

Из разлога:

1) што је Турска дестопотска држава а њу подржавати или у корист њезину Русији рат огласити, био би прост беснилук са стране наше државе а наперено против опште јевропске културе;

2) што су таковзвана „варварства“ руске војске или просте измишљотине пештански новинарски ћата или у најбољем случају криво свађање околности и прилика у Бугарској, па дакле да нема ни смисла позивати Русију да буде хуманија ил иначе огласити јој рат;

3) што се наша заједничка домовина у тако хрђавим финанцијалним околностима налази, да може рат водити само са потпуном пропашћу својих народа,

то се на данашњем јавном збору сакупљени народ у Вршцу свечано и одлучно изражава за мир. Ми не желимо ни против Русије ни са Русијом; ни Турчину да душу подржавамо ни да му земље отимамо, једино у миру оћемо да се поправи јадно материјално стање наше земље. — Овим путем изјављујемо уједно наше најживље симпатије за ослобођење од векова подјармљене раје на балканском полуострву.

☐ **У Карловци.** (*Наш магистрат. Хрватство у Карловци. Беседа.*) Наши Карловци су доста важни колико за архидијецезу толико и за цело овострано Српство, јер се ту многа важна уставова по Српство створи, и данас прати народ радњу саборског одбора који се периодично овде састаје и извештаје о свом раду дописима у „Застави“ даје. Баш пре у таком једном допису беше изгред споменуто и нешто о местним одношајима, наиме, да се градоначеоник срди, те да је зафалио, па ми је чудо, како није дописник још коју о том пробеседио.

Карловчани су мирни људи, али завиде наспако један другом и готово се мрзе, па зато никад слоге међу њима. Кад оно пре шест година бираху градоначеоника, беше у Карловци две странке: таковзвана Јањина и либерална и ова у већини понуди начеоништво адвокату Ристићу, које овај и прими, Јањина странка контролисала је рад овог магистрата и више је пута могла доказати недостатке управе Ристићеве, али није ништ хтела предузимати против тога а боме је неки пут и јавила генерал-команди у Загребу. Ни либералној странци није се допадала Ристићева управа и дошла је са свим у противност према Ристићу, но је чекала свршетак његове управе и рачун од њега, те кад су га скорим опоменули за рачун, расрди се Ристић и зафали на служби, но Карловчане то неуплаши, већ јавише генерал-команди у Загреб и замолише једног комесара да извиди ствар, који ће сад скоро и доћи.

Говори се да нема рачуна од четрдесет хиљада форинти.

Сваки је Карловчанин уверен да је управа хрђава и да нема никаква реда у магистрату, но Ристић није шћердо те новце сам, није он сам тому крив, он је слаб и неодважан човек, али је крив што је допустио другима, свакоме, да дере на своју страну, те отуда нема никаква реда у магистрату; много су уватили у неделу, па се сваки позво на Ристића; с главе риба смрди. Е ал има у магистрату два свемогушчета, далеко свемогушчији од бившег Августа јединоначелствујућег, ти су својом ароганцијом свима додијали, а ти су велики и мали бележник, који немају ни један испита бележничког. Чуда како су се ти људи одржали досад на том месту, а још чудније како су дошли до њега. Е, ал у Карловци може бити свашта. Г. Ристићу само неколико лепи празни речи и држати скут, па нефали. Фала вама кад сте ви мене изабрали са дванајст стотина а ви радите шта који оће. Та двојица додијаше свима својом ароганцијом и ко год се против њи потужио градоначеонику, зар се аснио? Ристић само зна казати: ух човече, мани ме се, пуна ми је глава; (чега?) та шта ти ја могу. Г. Ристићу! зар тако пожунски правници деле правду.

Ова двојица тако су се осилили те перхоресцирају све; они оће сад да створе странку за себе. Сад се истакоше као Хрвати и то велики Хрвати — сигурно су добили Хрватштине од оно доба од како су били у Загребу при отварању свеучилишта, — па под своју заставу скупљају сву швапчарију, хтели би их све повеликохрватити, но швапчани кажу да неразуму шта је то. Они држе сваке недеље састанке у Швапској јавно, ето у очи Преображења беше један, саветују се кога ће за градоначеоника. Ови резигнираше у корист другом, ма и воденичарском калфи, само да не буде који „рац“; но ми се надамо од наше либералне странке, да ће она умети таким јуришима одолети и да ће знати шта јој треба радити; учинити крај бакшишлијама а и овим амфибијама дати природан изглед.

Либерална странка ужива много поверење, поуздана је и ваљана то се види и из труда о старатељству гимназије карловачке, али није канда баш најенергичнија а ћутлива је до послетка као Вера у тургењевљевом Фаусту, па се надамо да ће она напослетку умети све изравнати. Најмање се пак бојимо повеликохрвађења док се онако у шокачким школама одговарало буде. Овде има четир српске и четир шокачке школе, које су пре немачке биле. Ту су учитељи из петрињске препарандије и ти младенци облагонадежни невиде овде никог семХрвата православних, ал то неће смеју никоме да кажу. Једном ће у школи на испиту пред комисијом запитати неког дечка, гди леже Карловци, овај одговори: у Срему; у најлепшем дијелу Хрватске, дода учитељ; а има-ли Хрвата овде? Нема. А како сам вас ја учинио? Зар нисам казао да си ти и ја и ми сви Хрвати.

— Е господине, мој отац каже, да ја нисам Хрват, рече дете.

— Не зна твој отац ништа.

— Он каже, не знате ви, јер сте тек ове године дошли овамо у Карловце, па мислите да има; а нема, бога ми.

— Други, ко зна?

— Ја, има један само, то сте ви каже мој отац.....

Већ је један од тих био посло допис један у „Обзор“ ал не о том, већ чак о десетом, како су у Карловци добри људи, те свака протува, која нигди неможе наћи крува, нека само у Карловце дође, туганма изобиља, и може се попети свима Карловчанима на главу, па му опет нећеду ништ урадити. Сад су отишли сви на допуст валда да јаде усмено Мишкатовићу. —

Прилог од *беседе*, што су је давали свршене ђимназисте у корист црногорских рањеника, *четир стотине* форинти, послат је камо треба.

Б. — Из Деспотовине Змај-вука. У престоници наше српске патријаршије, у Карловцима, постоји конвикт, тако звано „благодјејаније“, који је блаженопочивши Стеван Стратимировић, српски митрополит за сиромашне ђимназијске и богословске ученике основао. Покојник је заиста врло племенито дело учинио тиме, што је извршио оно, што свази по могућности својој треба да учини. Како се дакле дели та милост данашњим даном поменутог основателља. Ево овако: већином сиромашна и доброучећа се дечица која су више даровитија од господске бивају с молбом одбијена, а на против удели се онаковој деци, која су могућнија и од богатији родитеља. Да се неби таковога од селе дешавало, умесно би било да г. надзорник „благодјејанија“ путем овога листа „извказ“ врху они младића који исто уживају печатати даде, којом би се прилком свако сумњичење избећи могло. Изказ би имао бити сљедеће садржине: Име и презиме родитеља, значај, стање, име ученика, који разред, успех и његово примерно владање. Повода ми је дало да јавности предам ово неколико редака те: што су ми се многи сиромашни родитељи а на име браћа учитељи потужили, који су сасвим материјално сиромашни, да су више пута с молбом одбијени и то с речма: шта ћеш да ти буде ваљда син поп, чудна чуда, канда је то најбоље, нека учи орати, косити и копати. Овде ми је приметити, зар ратар не сме бити свестрано изображен? Како је сада време, да се „благодјејаније“ дели, држим, да ће се мало бољи обзир узети на стање сиромашне деце, и на успех исте, јер неучини ли се то, онда тврдити морамо, да се завештатељева последња жеља не врши.

Како је наш преч. г. Руварац, архимандрит грчетешки човек високоизображен и правдољубив, тако рећи од најбољих придворних калуђера, то смо уверени, да ће исти узети у обзир сиромашну децу која су даровита и која љубе књигу и науку, а при том су материјално сиромашна. Полажем наду дакле на њега, као будућег нам ваљаног првосвештеника, који је у нашем народу са књижевног рада врло добро познат.

НОВИ САД 22. августа. У данашњем броју „Заставе“ доносимо под „књижевном вести“ оглас „Српске Зоре“, илустрованог листа у Бечу. Из њега може сваки увидити, да је „Српска Зора“ једини српски илустровани лист, који заслужује да га публика наша држи и чита. Име властника и уредника, Тодора Стефановића Виловског, чврсто јемчи да ће овај једини наш илустровани лист поред најуреднијег излажења свагда најодличнији садржај имати. А да ће тако бити, то нам јемче оне књижевне снаге, које су приионуле, да „Српска Зора“ заиста одговори задатку свом. Ван пређашњих књижевника, који у нашој литератури тако важна места заузимају, добила је „Српска Зора“ за сарадњиве своје још и Стојана Новаковића, Љубомира П. Ненадовића и дра Милана Јовановића, те тако чистом савешћу рећи можемо, да до таквих сараденика још ни један српски лист дошао није. „Српска Зора“ је најбоље погодила осећаје наше, што је у прошлом броју свом донела марш, који је посвећен дичном јунаку српском, Хорватовићу, с чијим се именом сваки Србин поносити може. — Но морамо и то приметити, да „Српска Зора“ не налази у публици нашој онај одзив који она у пуној мери заслужује јер из циркулара, који је прикључен био прошлом броју, види се, да „Српска Зора“ нема довољан број претплатника, који би јој и на даље опстанак обезбедио. И ми придружујемо жељу „Српске Зоре“ и то, да сваки од старих претплатника набави бар једног новог претплатника. А то бар није немогуће.

НОВИЈЕ.

— Из *Букурешта*. Од 30 авг. се опет чује бомбардовање између Ђурђева и Рушчука.

— Из *Задра*: Аустријски наследник, ерцхерцег Рудолф, стигао је 31. авг. у Котор, а од туд иде у Дубровник.

— Из *Цариграда*. Султан је ово дана частио Зичија и Лајара.

КЊИЖЕВНЕ ВЕСТИ.

У прошлу недељу 14. (26.) авг. изишла је из штампе
ПРВА СВЕСКА

„Илустроване ратне кронике,“

и разаслата је истога дана свој гг. претплатницима и онима, који су је за распродају код нас поручили.

Предплата на 3 свеске стоји 1 фор. (у што је урачуната и поштарина за све три свеске), а поједине свеске могу се добити (без трошка на поштарину) за 35 новч.

Растуривачи појединих свезака, као и скупљачи предплате на прве три свеске, за свој труд добијају 25 проц. рабата.

Предплата и све поручбине, нека се изволе слати
ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА у Н. Сад
као издаваоцу „Илустроване ратне кронике.“

„СРПСКИ СОКО“

велики илустровани календар за годину 1878.

изишао је из штампе

у формату велике осмине и може се наручити у Новом Саду у **„Администрацији Заставе“**.

За Србију прима претплату и наруџбине **књижара Вел. Валожића у Београду**, која растуривачима по унутрашњости кнежевине даје 20% **провизије**.

Настојало се око тога, **да овај календар у сваком погледу задовољи сваку српску кућу**. Осим тога, што је календарски део тачно и брижљиво уређен, побринуто је за богату садржину у другом делу: у **„књизи за народ“**, у којем се налазе: Песме народне и наших првих песника; приповетке из народа и забавни чланци; расправе научне и поучне; црте географске, путописне и ратне, у кратко: **што је год кадро да облагороди срце и узвиси душу**.

Ево по именце да споменемо садржаја:

1. **Девет крвавих дана** — песма Змај Ј. Јовановића.
2. **Лавров и трнов венац** од уредника.
3. **Српска мајка** — балада Мите Поповића.
4. **Соко**, зоолошка расправа од 5ρ.
5. **Какав поп, онако и село или откуд Назарена у нас** — приповетка из народног живота од Панте Поповића.
6. **Шта треба радити да се дуго живи** расправа од проф. С. Савковића.
7. **? (загонетка)** — песма Исе Ћирића.
8. **Тера баба козлиће** (појав светлости) — од проф. Л. М. Матића.
9. **Ко ће пре!** — хумореска од М. С.
10. **Косовске песме.**
11. **Опис бугарских земаља** од проф. дра М. Савића.
12. **У царској лаври Жичи** — од проф. Л. Сандића.
13. **Исповест** (Роберт Хамерлинг) песма, превео ђ.
14. Црте бојне и политичне од уредника.
15. **Опис слика.**

Што се спољашње израде и облика тиче, ту могу са чистом савешћу уверити пошт. српску публику, да с те стране календар **„Српски Соко“** не ће постидан бити ни пред страним светом. Слог и слике **„Српског Сокола“** одговараће захтевима лепоте и јасноће. Насловни лист израђен је у Бечу. Цртеж је од познатог вештака г. **Кацлера**, а резан је код чувене фирме **Пара** у Бечу.

Од слика у календару спомињемо за сад ове: Слика дра **Светозара Милетића**. Ово је најновија слика Милетића и би ће засебно тискана на финој хартији, тако да се може и посебце у оквиру употребити. Српске **обе кнегиње, Прелаз руске војске преко Дунава** код Свиштова, **Експлозија монитора „Лутфи ђелил“, ђенерали Игњатијев и Хајман**, кнез **Горчаков, ђенерал Фомин атаман козачки, ђенерал Воронцов, козачке и многе друге слике** славенског и српског живота и овога доба.

Цена је по ком. 50 нов.

Растуривачима нашим дајем 20%, а књижарама обични **књижарски рабат**. Надам се својском и многобројном одзиву српскога света, а **администрација „Заставе“** настојаће, да се свака наруџбина тачно и брзо изврши.

Др. МИЛАН ЂОРЂЕВИЋ,
уредник „Заставе“ и „Српског Сокола.“

„СРПСКА ЗОРА“

ИЛУСТРОВАН ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ И ПОУКУ.

Година друга.

Јављамо поштованој читалачкој публици, да се у велико спрема IX. број „Српске Зоре“, који ће донети веома занимљивих чланака и слика.

Осим отпочетих приповедака и причања *Љубишиних*, донећемо неколико песама *Љ. П. Ненадовића. Писма са истока*, (II) што их пише наш вредни сарадник *др. Милан Јовановић*; биографију нашег поштованог пријатеља и сарадника, писца „Србије“ и „Бугарске“ *Ф. Каница*; један веома занимљив поучан чланак, што га је написао проф. *Рајтлингер* под насловом: „О човеку будућности“ *и опис црногорско-турских бојева под Острога.*

Опис ових у историји српској и словенској јединствених најславнијих бојева састављен је на основу најаутентичнијих података. Опис изићи ће под насловом

„ДЕВЕТ КРВАВИХ ДАНА.“

Овоме опису следоваће и опет веран опис бојева око Спужа.

Од слика, што ћемо их донети у 9. свесци биће најзанимљивије *слике из Бугарске, Котор и лик Ф. Каница.*

Претплату примамо у свако доба. Поједине свеске шаљемо поштанским подузећем per Nachnahme, а могу се добити и у књижари браће М. Поповића у Н. Саду.

Претплату на „Српску Зору“ примају све српске књижаре.

Позивајући наш свет да се што живље претплаћује на наш илустрован лист јесмо с поштовањем

Администрација „Српске Зоре“
Wien, VII. Burggasse 24.

Прво ц. к. повл. паробродско друштво.

РЕД ПЛОВИДБЕ
ПУТНИЧКИ ПАРОБРОДА.

Од суботе 1. септ. пловит ће путничке лађе.

Средом и суботом из **Будим-Пеште у Н. Сад.**

Четвртком и недељом из **Новог Сада у Будим-Пешту**

по истом досадањем реду, као лађе из **Будим-Пеште за Земун** и полазе:

Из **Будим-Пеште** у 7 сати у јутру.

Из **Новог Сада** после ½11 сати пре подне.

Курз бечке берзе 20. авг. (1. септ.)

5% металици	64.20
5% народног зајма	67.—
Државни зајам од 1860 г.	112.25
Акције банчине	840.—
Кредитне акције	19.60
Лондон	119,05
Угарске разтеретнице	75.—
Темишварске разтеретнице	74.75
Ердељске разтеретнице	74.—
Хрватско-славонске разтеретнице	84.—
Сребро	104.20
Ц. кр. дукати	5.67
Наполеондори	9.55
Немачке марке	58.50

ОГЛАСИ.

СТЕЧАЈ.

Овим се расписује стечај на једно учитељско место у В. Какинди.

Са овим местом скопчана је годишња плаћа од 420 ф. стан у натури, или у име тога 105 ф.; 63 ф. у име огрева и 4½ ланца ораће земље.

Потражиоци — учитељи и учитељице — нека се до 10. Септембра о. г. са нужним сведоџбама на председника овог одбора обрате.

Из седнице месног школског одбора држане у В. Кикинди 4. Августа 1877. год.

НИКА НИКОЛИЋ, перовођа. — ДР. ВЛАЈКО МАЈИНСКИ, председник месног школског одбора.

3—3

Мануфактурна трговина
ЛУКЕ СТ. ГЕОРГИЈЕВИЋА
у Руми

потребује два помоћника који говоре и мађарски имају првенство. 2—3

СТЕЧАЈ.

Расписује се стечај на једно упражњено место из стипендијске закладе Нестора Димитријевића са годишњом стипендијом од 250 фор. а. вр. и то за слушаоца јуридичких или виших милитарских наука.

Молбеници ваља приложити: 1. крштено писмо; 2. сведочанство сиромаштва, у ком ваља да стоји и колико родитељи молиочеви имају деце; 3. школска сведочанства од последње две године; и 4. лекарско сведочанство о здрављу и накалемљеним богињама.

У смислу последње воље оснивачеве првенство на стипендију имају синови браће му Кузме и Ћире, даље сродници оснивачеви из Јакова у Срему, а за тим ученици родом из В Бечкерека.

По министарској наредби не сме ни један питомац у једно и исто време уживати две или више стипендија.

Стечај овај траје четири недеље дана, од дана кад последњи пут изиђе.

Из главне скупштине „Матице Српске“, у Новоме Саду 18. (30) августа 1877.

Председник „Матице српске“:
А. ХАЏИЋ с. р. секретар. — СТЕВАН БРАНОВАЧКИ с. р.

1—3

СТЕЧАЈ.

Отвара се стечај на упражњено учитељско званије у Товладији са следећом платом: 120 фор. у готовости, 20 кибли жита, 1 и по ланац земље, 2 фата облице, 4 фата сламе, 4 фрошнона и слободан стан с баштом и од пратње 50 н.

Сваки који жели ово место получити, нека се обрати са нужним сведочбама најдаље до 25. септембра на долуподписаног.

Из седнице школског одбора држане у Товладији 15. августа 1877.

ГРИГОРИ БУКУРОВИЋ
1—2 — свештеник и председник шк. одбора.

СТЕЧАЈ.

На обосполној опћој пучкој школи у Вогњу кр. поџупаније румске, има се попунити место учитеља уједно црквеног певца источно-православне вероисповести уз годишњу плату од 350 фор. 3 хвата дрва добар нов стан у нарави с вртом, за тим 50 нов. од укопа

Проситељи нека своје на високу кр. хрв. слав. далм. земаљску владу управљене молбенице с крштеним писмом, сведочбом о учитељском оспособљењу досадањем службовању и моралном својем понашању поднесу опћинском школском одбору у Вогањ (пошта Рума) до 30. септембра (по нов.) 1877

Кр. жуп. школско надзорништво. У Вуковару 30. августа (по нов.) 1877. 1—3

СТЕЧАЈ.

Аџанска општина расписује стечај на ново установљену салашку школу.

Са овим местом скопчана је учитељска плата од 300 ф. а. вр. 50 ф. у име огрева, 2 ланца ораће земље, од 2200 кв. фати и слободан стан. Учевни језик српски, који ово место добити жели, нека поднесе своју ваљано подкрепљену молбеницу до 20-ог Септембра црквено-школском одбору.

Ада 10-ог Августа 1877. год.

2—3 — ЦРКВ. ШКОЛ. СРП. ОДБОР.

СТЕЧАЈ.

На обосполној опћој пучкој школи у Суботишту кр. поџупаније румске има се попунити место учитеља подједно црквеног певца источно-православне вероисповести уз годишњу плату од 350 ф. 3 хвата сувих дрва, стан у нарави и врт и 50 новч. од укопа.

Проситељи нека своје на високу кр. хрв. слав. далм. земаљску владу управљене молбенице с крштеним писмом, сведочбом о учитељском оспособљењу, досадањем службовању и моралном својем понашању поднесу опћинском школском одбору у Суботиште (пошта Рума) до 19. Септембра (по нов.) 1877. 2—3

Кр. жуп. школско надзорништво.
У Вуковару 19. Августа (по нов.) 1877.

СТЕЧАЈ.

На обосполној опћој пучкој школи у Бачинци кр. поџупаније вуковарске има се попунити место учитеља, подједно црквеног певца источно-православне вероисповести уз годишњу плату од 400 фор. 6 хвати дрва, стан у нарави и врт.

Проситељи нека своје на високу кр. хрв. слав. далм. земаљску владу управљене молбенице с крштеним писмом, сведочбом о учитељском оспособљењу, досадањем службовању и моралном својем понашању поднесу опћинском школском одбору у Бачинце (пошта Шид) до 27. Септембра (по нов.) 1877.

Кр. жуп. школско надзорништво. 2—3
У Вуковару 27. Августа (по нов.) 1877.

СТЕЧАЈ.

На обосполној опћој пучкој школи у Бршадину кр. поџупаније вуковарске има се попунити место учитеља подједно црквеног певца источно-православне вероисповести уз годишњу плату од 360 фор. 3 хвата дрва, стан у нарави и врт.

Проситељи нека своје на високу кр. хрв. слав. далм. земаљску владу управљене молбенице с крштеним писмом, сведочбом о учитељском оспособљењу, досадањем службовању и моралном својем понашању поднесу овом кр. школском надзорништву до 27. Септембра (по нов.) 1877.

Кр. жуп. школско надзорништво. 2—3
У Вуковару 27. Августа (по нов.) 1877.

СТЕЧАЈ.

На обосполној опћој пучкој школи у Опатовцу кр. поџупаније вуковарске имају се попунити два места учитељска свако уз годишњу плату од 350 ф. 6 хвати тврдих дрва, стан у нарави и врт. Један од та два учитеља има бити подједно црквени певац, источно-православне вероисповести; а други римокатолик и црквени певац, вешт српско хрвацкому и мађарскому језику.

Проситељи нека своје на високу кр. хрв. слав. далм. земаљску владу управљене молбенице с крштеним писмом, сведочбом о учитељском оспособљењу, досадањем службовању и моралном својем понашању поднесу опћ. школском одбору у Опатовац до 27. Септембра (по нов.) т. г.

Кр. жуп. школско надзорништво. 2—3
У Вуковару 27. Августа (по нов.) 1877.

☛ Није ми могуће свима госп. спомоћницима појединце одговорити, јављам госп. која би се још обраћала, да је место попуњено.

Мита П. Ранисављевић.
1—1 — у Панчеву.

Одговорни уредник др. Милан Ђорђевић — Издавалац „Задруга за срп. нар. штампарију“. — Српска народна задружна штампарија.